

ΣΥΛΛΟΓΗ

λέξεων, φράσεων καὶ παροιμιῶν.

(Συνέχ. Ἰδε φυλλάδ. 337.)

— P —

Ῥαβαῖσι καὶ ἄραβατοι (ἐκ τοῦ ἀρχ. ἄραβος, κρότος) θόρυβος. « Ἰὲ ῥαβαῖσι ἔγεινε ; » = ταραχή.

Ῥαβδία τὸ κτύπημα διὰ τῆς ῥάβδου, ὡς πετρία, ξυλία, μπουκία, ἡ γροθία κτλ.

Ῥαγκαθᾶς ὁ ἄσωτος καὶ ἀκατάστατος νέος. — Μαγκλαθᾶς παρ' ἄλλοις — σημ. καὶ φωναλᾶς.

Ῥάθυμος καὶ ἀράθυμος. Σημαίνει τὸ ὀξύθυμος ἢ ἀπόθυμος « εἶναι πολὺ ἀράθυμος ».

Ῥάμμα (τὸ) ὁ σπάγος τῶν τεκτόνων πρὸς ἐξίσωσιν τῆς καθέτου γραμμῆς.

Ῥανιάζω τὸ ὑπερβολικὸν κλαύσιμον τῶν βρεφῶν. — « Ῥανιάζει ἡ ἐράνιζε τὸ μωρὸ ἀπὸ τὸ κλάυμα ».

Ῥανίδα (ῥανίς-ἰδος) ἡ σταλαγματία· λεγ. καὶ σιάξα. « δὲν ἔχει ῥανίδα νερό. » κτλ. « Δὲν ἀποτάσσει ῥανίδα λάδι » ἢ κόμπο παρ' ἄλλοις.

Ῥάνω. « Νὰ πάθω νὰ ῥάνω » φράσις τοῦ ὅστις ἀρνεῖται ὀρκιζόμενος (ἴσως παραγ. ἐκ τοῦ ῥάζω ἢ ῥάσσω, κτυπῶ, κατασυντρίβω, σπάνω, διαμελίζω.)

Ῥαπάνι (τὸ) (ἢ ῥάφανος τῶν ἀρχ.). Τὸ ῥεπάνι παρ' ἄλλοις — καὶ Ῥαπανίδα (ἢ ῥαφανίς) καὶ Ῥαπαροβλάσταρα τὸ χόρτον τῆς ῥίζης ταύτης, ἡ αἰ κορυφαί.

Ῥάπη (ἡ). Τὸ ἄχυρον τὸ ἀπομαῖναν μετὰ τὸν θερισμὸν τοῦ στάχυος, ἢ τὸ συνεχόμενον μετὰ τοῦ στάχυος (Paille).

Ῥάσσο· χονδρὸν φόρεμα ἀπὸ ὕφασμα μάλλινον (ἀμπάς) δι' οὗ ἐνδύονται οἱ χωρικοί, ἐξ οὗ καὶ Κουκουλόρασσο, εἶδος Βουρνούζιου.

Ῥᾶστι (ἐπίρ.) τὸ ἀρχ. ῥᾶστα — εὐκόλως (à propos). « Μὲ ἤλθε ῥᾶστι », ἢ « πάει ῥᾶστι ἡ δουλιὰ ». Λεγ. καὶ Κολατρά.

Ῥαφία. Ἡ ῥαφή ἢ βελονοκεντρία ἐπὶ ὑφάσματος.

Ῥάφι (τὸ) καὶ Σουάτζα — (Scanzia ἰταλ.) θέσις ἐπὶ τοῦ τείχους τῶν δωματίων διὰ ἀγγεῖα κτλ. Σκευοθήκη.

Ῥαχώνω. Καταπτοῦμαι, « ἐράχωσε, κατετρόμαξε, κατελήφθη ἀπὸ τρόμον. »

Ῥέει ἐκ τοῦ ῥέω ἢ ἐκρέω (ἐπὶ ῥευστῶν) « ῥέει τὸ ὑγρὸν ἐκ τοῦ ἀγγείου », « τὸ στόμα του ῥέει τὸ μέλι » « ῥέει στὸν ἰδρωτα » κτλ.

Ῥεμπεσιέλλης ὁ ῥακενδύτης, ὁ εὐτελὲς πτωχὸς καὶ πένης.

Ῥεντώω (προφ. ὡς διὰ τοῦ d ἰταλ.) ἐφορμῶ, προγαίνω σπουδαίως εἰς τι μέρος, καὶ Ῥενταρία, ἡ

μεθ' ὁρμῆς μετάβασις. « Προγαίνει ῥεντός », τοῦτ. τρέχων με' ὁρμὴν πρὸς τι μέρος (ἐπίρ.) πάραυτα. ἴσως παραγ. ἐκ τοῦ ῥέδω Βοιωτ. ἀντὶ ἔρδω, ἡ μεταφ. ἐκ τοῦ ῥέδῃ, ῥέδιον εἶδος ἀμάξης.

Ῥαίποδα· ὁ ῥαϊβὸς, ὁ στραβοπόδης — ἴσως ἐκ τοῦ ῥέπω κλίνω τοὺς πόδας.

Ῥεύγουν (τὰ σταφύλια), τοῦτ. μαραίνονται καὶ πίπτουν αἱ ῥῶγες ἐξ ἀτροφίας (ἐκ τοῦ ἀρχ. ῥέω, μελ. ῥεύσω). Λέγεται καὶ ἐπὶ ἀνθρ. « ἔρεψε ». τοῦτ. κατήντησεν εἰς μαρasmus ἐκ τῆς λύπης.

Ῥεῦός ὁ ἀνίκανος εἰς τὸ συνουσιάζεσθαι (L' impuissant) ὁ νόθουρος.

Ῥίμα (ἡ) ἐκ τοῦ ἰταλ. rima. Ποιημάτιον σατυρικὸν διὰ στίχων, εἶδος Λιθέλλου « τοῦ ἔθγαλαν ῥίμα » τοῦτ. τὸν ἐσατύρισαν καὶ ῥιμαδόρος ὁ συνθέτων ποιημάτια.

Ῥημάδι (τὸ), ἀντὶ ἐρημάδι· Καλύβη ἀγροτικῇ, ἢ οἰκίσκος εἰς ἔρημον τόπον χωρὶς οἰκοκύρην.

Ῥημάζω καὶ ῥημάσσω ἀντὶ ἐρημάζω ἐκ τοῦ ἐρημος, ἐστερημένος, ἐγκαταλελειμμένος, ἄδειος. Καὶ μεταφορικῶς φθείρω, καταστρέφω, ἐξαφανίζω. — Ῥημασμένος καὶ ῥημοσπιτᾶς. « Ἐρήμαξε τὸ σπιτί. » ἀντὶ τὸ κατέστρεψε δι' ἄσωτειῶν ἢ τὸ καταρήμαξε.

Ῥιμῶ, ἀντὶ τοῦ ἐρευνῶ. « Ῥωτῶ καὶ ῥιμῶ νὰ μάθω ποῖος εἶναι, » τοὔτέστι ἐρωτῶ, ἐρευνῶ νὰ μάθω.

("Επεται συνέχεια.)

ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΙΑ ΘΥΓΑΤΡΟΣ.

Ἡ γνωστοτάτη περιγικήπισσα Μασσάλσκη (Δώρα Ἰστρίας) ἐκαινοποίησε πρὸ μικροῦ διὰ τῆς Παυδώρας ἀξιολόγους τινὰς εἰδήσεις περὶ τῆς ἐπίσης γνωστοτάτης Κυρίας Στάελ (*). Εἰς ταύτας δὲ προστιθέμεθα καὶ ἡμεῖς τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον, πορισθέντες παρὰ τινος τῶν βιογράφων αὐτῆς.

Ἡ Κ. Στάελ ἦτο, ὡς γνωστὸν, θυγάτηρ τοῦ Κ. Νέκερ καὶ ὠνομάζετο Ἄννα Δουίτσα. Ὅσακις ὁ πατήρ αὐτῆς ἐπεθύμει ν' ἀνακουφισθῇ ἀπὸ τῶν πολλῶν δημοσίων φροντίδων, ἀπεχώρει εἰς Κοπὲτ, παρὰ τὴν λίμνην τῆς Γενεύης, καὶ ἐπεδίδατο εἰς ἀλίειαν καὶ ἕλλας τοιχύτας διασκεδάσεις· παρελάμβανε δὲ καὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἄνναν. Μίαν τῶν ἡμερῶν, ἐνῶ αὕτη ἦτο ἐνδεκαετής, ἔγραψε πρὸς τὸν ἐν Γενεύῃ ὀνομαστὸν τῆς Ἀγγλίας ἱστορικὸν Γίββων, τὸ ἐπιστόλιον τοῦτο·

« Κ. Γίββων !

» Σπουδαῖος λόγος με' ἀναγκάζει νὰ γράψω πρὸς ὑμᾶς, διότι εἰς μόνον ὑμᾶς δύνσμαι νὰ διακοινώσω αὐτόν. Παρακαλῶ λοιπὸν νὰ ἔλθετε εἰς τὴν κατοικίαν μου.

(*) Ὅρα τομ. ΙΔ'. σελ. 87, 209, 513 καὶ 561.